

BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
SREDNJOBOSANSKI KANTON/KANTON SREDIŠNJA BOSNA

KANTONALNI SUD U NOVOM TRAVNIKU

Broj: 46 0 P 093102 22 Gvlž

Novi Travnik, 02.06.2022. godine

Kantonalni sud u Novom Travniku, u vijeću sastavljenom od sudija Alme Islamović, kao predsjednice vijeća, Suade Kahrić i Nijaza Krnjić, kao članova vijeća, u pravnoj stvari tužitelja A. K., sina Zekira iz Bugojna, ulica Bosanska broj 56, zastupan po punomoćnicima iz Zajedničke advokatske kancelarije Esme Husejnbegović i Safeta Rustempašić iz Bugojna, ulica Ciglane III bb, protiv tužene Maide K., kći Refika iz Bugojna, ulica Donjići I bb, radi utvrđenja i isplate obaveza po osnovu bračne stečevine, vrijednost spora 10.001,00 KM, odlučujući o žalbi tužene izjavljene na rješenje ovog suda, broj: 46 0 P 093102 21 Gvl od 27.09.2021. godine, u sjednici vijeća održanoj dana 02.06.2022. godine, donio je sljedeće:

RJEŠENJE

Žalba tužene se odbija kao neosnovana i potvrđuje rješenje ovog suda, broj: 46 0 P 093102 21 Gvl od 27.09.2021. godine.

Obrazloženje

Prvostepenim rješenjem prijedlog tužene Maide K. za ponavljanje pravomoćno okončanog postupka presudom Općinskog suda u Bugojnu, broj: 46 0 P 053363 14 P od 22.01.2016. godine, koja je djelimično preinačena presudom ovog suda, broj: 46 0 P 093102 20 Gž od 03.12.2020. godine, se odbija kao neosnovan.

Protiv prvostepenog rješenja žalbu je blagovremeno izjavila tužena, zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i pogrešne primjene materijalnog prava. U žalbi obrazlaže da su presude koje su prethodile donošenju rješenja koje se pobijan ovom žalbom nerazumne i zbog kojih je tužena dovedena u tešku materijalnu situaciju jer se radi o samohranj majci čije se dijete školuje i koja sredstva za život sebi i djetetu ostvaruje kroz svoja lična primanja radeći u poreznoj upravi. Nadalje navodi da se dana 02.02.2021. godine sa zahtjevom obratila Centralnoj banci BiH tražeći podatke o uplati kredita iz 2005. i 2006. godine koje je podigao tužitelj i iz kojih sredstava je vraćen dug bratu tužitelja a u kojim kreditima je ona bila sudužnik. Međutim, pozivanje tužene na zahtjev upućen Centralnoj banci prvostepeni sud u rješenju obrazlaže da je tužena mogla ove podatke pribaviti u toku prvostepenog postupka. Tužena dalje navodi da je tačno da se u toku postupka obraćala Privrednoj banci Filijala Bugojno i tražila navedene podatke ali su joj odgovorili da joj ne mogu dati te podatke i da se obrati Centralnoj banci BiH kojoj se tužena i obratila ali je dobila negativan odgovor da joj ne mogu dati te podatke bez saglasnosti A. K. koji je u ovom predmetu tužitelj tako da tužena nije bila u mogućnosti

da pribavi ove dokaze. Međutim i pored toga što je dug vraćen sud je po ovom osnovu obavezao tuženu da plati iznos od 1.483,87 KM obzirom da se radi o navodnim potraživanjima brata tužitelja prema tužitelju i tuženoj koja su nastala 2000. godine i na šta je tužena istakla i prigovor zastare, ali sud u presudi nije nikada odlučio o tom prigovoru što je vidljivo iz prvostepene presude Općinskog suda u Bugojnu. Nadalje, ističe da svjedoku Melihi Hadžiabdić nije dozvoljeno da na glavnom ročištu iznese saznanja o spornom kreditu tužitelja, a svjedoku je bilo poznato koji je kredit podignut 2014. godine u Intessa San Paolo banci, podignuta pozajmica bratu tužitelja Arasu K. da izvrši određene radove na kući. Svjedoku je ovo poznato jer u vrijeme podizanja novog kredita tužitelj je svjedokinji i njenom mužu pokazivao papire od kredita i govorio im da diže bratu kredit da završi kuću i da za to tužena ne zna i molio ih da joj to ne kažu. Ovo svjedočenje po mišljenu tužene je vrlo bitno jer je sud za ovaj kredit obavezao tuženu da pola iznosa namiri tužitelju. Nadalje, navodi da je i na glavnoj raspravi 01.06.2020. godine brat tužitelj kao svjedok izjavio da je tužitelj digao 6.000,00 KM kod navedene banke i vratio mu dug od 6.000,00 KM i da je to bilo 2013. godine kada je kupio kuću. Tužitelj je na zapisnik na glavnoj raspravi izjavio da je kredit podigao 17.11.2014. godine i da je od tih para vratio dug od 6.000,00 KM, dakle ukazuje na kontradiktornosti ovih iskaza pa je nejasno na osnovu čega je sud utvrdio da se radi o kreditu za vraćanje duga. Nadalje, navodi da je sud odbio da pribavi podatke po službenoj dužnosti od banke smatrajući da to nema značaja za meritorno odlučivanje u ovoj pravnoj stvari pa čak u nekim slučajevima nije dozvolio da prijedlog tužene uđe u zapisnik. Iz svega naprijed navedenog predlaže ovom sudu da žalbu uvaži i dozvoli ponavljanje postupka kako bi se ova nepravda koje je počinjena prema tuženoj otklonila.

Odgovor na žalbu nije dat.

Nakon što je vijeće ovog suda ispitalo pobijano rješenje u granicama razloga navedenih u žalbi i po službenoj dužnosti shodno članu 221., a u vezi sa članom 236. i članom 263. stav 4. Zakona o parničnom postupku Federacije BiH („Službene novine Federacije BiH”, broj: 53/03, 73/05, 19/06 i 98/15), postupilo je kao u izreci iz slijedećih razloga:

Žalba je neosnovana.

Iz spisa prvostepenog suda proizilazi presudom općinskog suda u Bugojnu, broj: 46 0 P 093102 19 P od 13.07.2020. godine, utvrđeno je da novčana sredstva koja su deponovana kod Union banke d.d. Sarajevo iznosu od 11.058,40 KM, čine bračnu stečevinu parničnih stranaka, slijedom čega je obvezana tužena da tužitelju isplati $\frac{1}{2}$ tih sredstava u iznosu od 5.529,20 KM sa zakonskom zateznom kamatom počevši od 01.08.2016. godine, da su novčana sredstva u iznosu od 6.583,96 KM, koja je tužitelj realizirao temeljem Ugovora o kreditu broj 444665/96 kod Intesa Sanpaolo Bank d.d., a potom u cijelosti i vratio banci, utrošena u svrhu vraćanja pozajmice utrošene u svrhu podmirenja obveza bračne zajednice parničnih stranaka, pa je tužena obvezana da tužitelju isplati iznos od 1.483,875 KM (što čini $\frac{1}{2}$ iznosa koji je tužitelj vratio banci) sa zakonskom zateznom kamatom počevši od 15.09.2017. godine. U preostalom dijelu tužbeni zahtjev tužitelja je odbijen kao neosnovan, a kojim je tražio utvrđenje da su parnične stranke novčana sredstva kod Intesa Sanpaolo Bank d.d. Sarajevo temeljem

kreditne kartice i tekućeg računa u ukupnom iznosu od 2.898,65 KM iskoristili za potrebe bračne zajednice i da sud obaveže tuženu da mu isplati iznos od 1.449,30 KM sa zakonskom zateznom kamatom počevši od 01.08.2016. godine. Odbijen je i tužbeni zahtjev kojim je tražio da mu temeljem realiziranog kredita broj 444665/96 kod Intesa Sanpaolo Bank d.d. tužiteljica plati preostali dio potraživanog iznosa od 1.808,105 KM. Istom presudom tužena je obavezana da tužitelju nadoknadi troškove postupka u iznosu 2.783,88 KM. Nadalje je utvrđeno da odlučujući po žalbama parničnih stranaka koje su izjavljene protiv prvostepene presude, ovaj sud je presudom, broj: 46 0 P 09310220 GŽ od 03.12.2020. godine, žalbu tužene odbio kao neosnovanu i potvrdio prvostepenu presudu u stavu prvom i drugom (kojim je tužbeni zahtjev tužitelja usvojen). Međutim, žalbu tužitelja je djelomično uvažio i preinačio prvostepenu presudu na način da je utvrdio da su parnične stranke novčana sredstva kod Intesa SanPaolo Bank d.d. Sarajevo po osnovu kreditne kartice i tekućeg računa tužitelja, u ukupnom iznosu od 2.898,65 KM, iskoristili za potrebe bračne zajednice, slijedom čega je obavezao tuženu da tužitelju isplati 1/2 tih sredstava, odnosno iznos od 1.449,30 KM sa zakonskom zateznom kamatom počevši od 01.08.2016. godine i naloženo tuženoj da tužitelju nadoknadi troškove postupka u iznosu 3.998,53 KM. U preostalom dijelu žalbu tužitelja je odbio i potvrdio prvostepenu presudu u stavu četvrtom izreke.

Članom 255. Zakona o parničnom postupku Federacije BiH propisano je devet (9) razloga zbog kojih stranke mogu tražiti ponavljanje pravomoćno završenog postupka. Tužena ponavljanje postupka traži po osnovu iz tačke 6. kojom je propisano da stranka može tražiti ponavljanje postupka ako stekne mogućnost da upotrijebi pravomoćnu odluku suda, koja je ranije između istih stranaka, donesena o istom tužbenom zahtjevu. Sudija pojedinac ovoga suda navodi da iz sadržaja prijedloga proizilazi da ponavljanje postupka traži i po osnovu iz tačke 9. iste odredbe, kojom je propisano da se pravomoćno okončan postupak može ponoviti ako stranka koja traži ponavljanje, sazna za nove činjenice ili dokaze na osnovu kojih bi za nju, da su bili upotrijebljeni, mogla biti donesena povoljnija odluka.

Članom 256. stav 2. Zakona o parničnom postupku Federacije BiH je propisano da se ponavljanje postupka po osnovu člana 255. tačka 1, 6, 7, 8 i 9. ovog zakona može dopustiti samo ako stranka bez svoje krivice, prije nego što je prethodni postupak završen pravomoćnom sudskom odlukom, nije mogla iznijeti razloge iz kojih traži ponavljanje postupka, a članom 257. stav 1. tačka 5. istog zakona da se prijedlog za ponavljanje postupka podnosi u roku od 30 dana od dana kad je stranka mogla sudu iznijeti nove činjenice odnosno dostaviti nove dokaze.

Suprotno prigovoru iz žalbe, pravilno prvostepeni sud cijeni da iz presuda Općinskog suda u Sarajevu, broj: 65 0 Rs 130172 10 Rs od 20.04.2011. godine i broj: 65 0 Rs 212412 11 Rs od 04.04.2012. godine, proizilazi da je postupak vođen po tužbi uposlenika Porezne uprave Federacije Bosne i Hercegovine, među kojima je i tužena, radi naknade potraživanja iz radnog odnosa. Međutim, odredbom člana 255. stav 1. tačka 6. Zakona o parničnom postupku Federacije BiH (po kom osnovu je prijedlog i podnesen) je propisano da se postupak koji je pravomoćno završen, može ponoviti ako stranka stekne mogućnost da upotrijebi pravomoćnu odluku suda koja je ranije donesena po istom zahtjevu i između

istih parničnih stranaka. Kako tužitelj nije bio stranka u tim predmetima, nego Porezna uprava Federacije BiH, neosnovan zahtjev tužene za ponavljanje postupka po ovom zakonskom osnovu.

Iz sadržaja prijedloga proizilazi da se ponavljanje postupka traži i po osnovu iz člana 255. stav 1. tačka 9. Zakona o parničnom postupku Federacije BiH. Da bi prijedlog za ponavljanje postupak po ovom zakonskom osnovu bio osnovan shodno odredbi člana 256. stav 2. istog zakona, tužena je bila dužna dokazati da je tek nakon pravomoćno okončanog postupka saznala za nove činjenice i nove dokaze i da te dokaze bez svoje krivice, nije mogla predložiti u toku prvostepenog postupka. Međutim, iz sadržaja dostavljenih isprava proizilazi da je tužena bila stranka u oba parnična postupka koja su vođena pred Općinskim sudom u Sarajevu, koje je zastupao advokat Hakija Kurtović, kome se shodno odredbi člana 340. Zakona o parničnom postupku, vrši dostava sudskih pismena. Stoga je imala mogućnosti da navedene presude predloži kao dokaz u toku prvostepenog postupka, zbog čega se ne radi o novom dokazu.

Prvostepeni sud obrazlaže da iz izvoda UniCredit Banke od 08.02.2021. godine, potvrde iste banke od 30.01.2020. godine proizilazi da je tužena koristila dva kredita koji su otplaćeni 2009. godine i 2011. godine, iz potvrde Visoke škole „CEPS-Centar za poslovne studije“ Kiseljak broj 304/21 od 05.02.2021. godine proizilazi da je tužena studirala na tom fakultetu i uplatila troškove školarine u iznosu od 8.155,00 KM, a iz zahtjeva punomoćnice tužene od 02.02.2021. godine upućen Centralnoj banci BiH, proizilazi da je tužena tražila podatke u vezi otplate kredita iz 2005. godine i 2006. godine koje je podigao tužitelj, jer je bila sudužnik kod otplate tih kredita. Iz ovih isprava proizilazi da je tužena ove dokaze mogla pribaviti u toku prvostepenog postupka, jer su joj bile poznate okolnosti da je koristila dva kredita koje je otplatila 2009. godine i 2011. godine, da je studirala na Visokoj školi „CEPS-Centar za poslovne studije“ Kiseljak, i koliki su bili troškovi i da je tužitelj Armin K. podigao kredite u toku trajanja braka, jer je ista bila potpisnik kredita, kao sudužnik. Iz navedenih razloga nisu ispunjene pretpostavke za ponavljanje postupka iz člana 255. stav 1. tačka 9. Zakona o parničnom postupku Federacije BiH.

Po ocjeni vijeća ovoga suda, sudija pojedinac ovoga suda prilikom odlučivanja o prijedlogu za ponavljanje postupka pravilno u obrazloženju pobijanog rješenja navodi da kod naprijed iznesenog, a suprotno navodima iz prijedloga, zaključuje da je drugostepeni sud uvjerenje o neosnovanosti žalbenih prigovora opravdao valjanim razlozima, koje kao pravilne prihvata i ovaj sud, s obzirom da nisu u suprotnosti sa zapisnicima o izvedenim dokazima i samim dokazima koji se nalaze u spisu predmeta, a imaju uporišta i u odredbama materijalnog prava primjenom kojih je razriješen sporni odnos. Dosljedno navedenom, proizilazi da se navodi tužene koji se u suštini svode na to da drugostepeni sud nije ispitao prvostepenu presudu u smislu odredbe člana 221. Zakona o parničnom postupku Federacije BiH, pa time joj je onemogućeno upotrijebi pravomoćnu odluku suda, uz dalje pravilno obrazloženje da ovaj sud primjećuje da tužena razlog iz člana 255. stav 1. tačka 6. Zakona o parničnom postupku Federacija BiH je mogla iznijeti u toku postupka zbog čega se u smislu člana 256. stav 2. citiranog zakona ponavljanje postupka može dopustiti samo ako stranka bez svoje krivnje nije mogla te okolnosti iznijeti prije nego što je prijašnji postupak završen pravomoćnom sudskom odlukom.

Vijeće ovoga suda cijeni, suprotno prigovorima iz žalbe tužene, da je odlučujući o prijedlogu tužene za ponavljanje postupka, ovaj sud, po sudiji pojedincu shodno ovlaštenjima iz člana 258. i člana 262. stav 1. Zakona o parničnom postupku Federacije BiH pravilno postupio kada je prijedlog odbio kao neosnovan.

Za ovakvu svoju odluku u obrazloženju osporenog rješenja naveo je jasne, potpune i uvjerljive razloge koje prihvata i vijeće ovog suda, a koji razlozi nisu dovedeni u sumnju ni žalbom tužene.

Nasuprot žalbenim navodima, prvostepeni sud je pravilno protumačio i primijenio odredbe člana 255. stav 1. tačka 6. i 9., te člana 256. stav 2. Zakona o parničnom postupku i jasno i potpuno obrazložio razloge odbijanja prijedloga za ponavljanje postupka, na način propisan članom 191. stav 4. Zakona o parničnom postupku Federacije BiH i članom 6. stav 1. Evropske konvencije o zaštiti ljudskih prava i osnovnih sloboda.

Ostale žalbene navode ovaj sud nije cijenio iz razloga propisanih članom 231. Zakona o parničnom postupku Federacije BiH.

Iz naprijed navedenih razloga valjalo je primjenom odredbe člana 235. stav 1. tačka 2. Zakona o parničnom postupku Federacije BiH žalbu odbiti kao neosnovanu i potvrditi prvostepeno rješenje ovog suda od 27.09.2021. godine.

Predsjednica vijeća
Alma Islamović